

görerek emin olmak

SİBEL ERASLAN

Gazeteci-Yazar

"Kendinizin değilsiniz."
Aziz Paul

U namuno'ya göre kaybedişlerin giderek küsülü kıldığı hayata yeniden bağlanmak için, en çarpıcı deneyim, ıssız adada ıslak kumsalın üstünde aheste aheste yürürken, ansızın rastlayacağın bir ayak izidir. Gördüğün an, sarsılırsın. Bu görüş anından sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Orada, işte tam o anda, kendi kendinle yapagelmekte olduğun tüm iç konuşmalar paramparça olur, kendini başkasına çarpmış, değmiş, sürtünmüş gibi hissettiğin o anda, "kendim" dediğin şey titrer, görmek; bekareti kırıcıdır, kırılarak büyüsün hayatın içinde...

Veya ormanda yüzlerce yıllık yaşını saymayı çoktan bırakmış bir meşe ağacına rastlarsın... Vücudunun yarısını ölüme terk ettiği halde, diğer yarısını çarnaçar içinden çıkartabildiği son öz sularıyla birkaç yaprak da olsa yeşertebilen ihtiyar meşe ağacını görmek de kendi kendine olmadığını anımsatacaktır sana...

Görebilmek!

İçinizdeki ıssız adada satranç Ustası Don Sandalino'yu veya derin ormanınızdaki ihtiyar meşeyi...

Fark edebilmek!

Halbuki Unamuno, çok şey görüp yaşamış bir ahir zaman edebiyatçısı olarak, mesela kadim günlerin Havarileri gibi "görsellik" konusunda, gözü yüksekte biri değildir. Çünkü o, görebilmenin gün geçtikçe çoğalan dehşetli imkanları içinde, gözlerini çoktan beridir, yere çakılı kılmıştır.

Ve önüne bakmaktadır, iki eli arasındakilere... Kendisinden ve gördüklerinden hoşnut olmayan bir edebiyatçıdır o...

Havarilerden bugüne, çok şey değişmiştir. Eskilerin göklere ve görmeye dair beklentisi, artık yerini neredeyse mikro-sanal, kronik bir içbükey parçalanma tecrübesine bırakmış gibidir... Bizler, zamanın çok şey görüp geçirmiş kişileri olarak, yitirdiğimiz şeyi fark edemiyoruz, her an kırılıp her an onaran hatta çoğu kez onarmayı bile boşveren görüş düşkünümüzü kişileriz.

Görmek sözkonusu olduğunda, biz Göklere çoktan kapadık kendimize.

Ne derdi eski görme tutkunları?

"Hani havariler "Ey Meryem oğlu İsa, Rabbin bize gökten donatılmış bir sofraya indirebilir mi?" demişlerdi. O; "İman etmiş kimseler iseniz, Allah'tan korkun." cevabını vermişti. Onlar: "Ondan ziyelim, kalplerimiz mutmain olsun, bize doğru söylediğini kesin olarak bilelim ve ona, gözleriyle görmüş şahitler olalım istiyoruz." demişlerdi..." (Maide, 112-113)

Oysa daha evvel de "gören"lerdendi peygamberlerinden "gök-sofrası" görmeyi isteyenler. Hz. İsa'nın hastaları, cüzamlıları, kötürümleri dua ederek ve Rabbine sığınarak iyileştirdiğine defalarca kere şahit olmuşlardı. Yine onun ölülere dirilttiğini, içine üfle-diği çamur suretlerinden kuşlar uçurduğuna da... Allah'ın izniyle görmüş ve şahit olmuşlardı. Peki öyleyse, niçin hâlâ "görmenin" derdindeydiler? Hatta mezarından kalkan ölülere kıyasla, "sofra", biraz çocukça ve hulusi kalple ifade edilmiş, naif bir talep değil miydi?

Onlar, "görmek" isteyenlerdendi.

Kendilerine açılmış sır perdelerinin içinden birer bi-

rer geçerken, gördükleriyle örtülen kimselerdi belki de. Belki de gördükçe kör oluyorlardı... Perdelerin içinde yol aldıklarından, her yeni görüş, onlar için, biraz daha sis, biraz daha unutkanlık getiriyordu. Veya gördüklerinden dolayı içine düştükleri görme nimeti, başlarını döndürüyor, esrikçe yenisini, bir yenisini daha talep ediyorlardı...

Bu, belki de bir aşk haliydi ki Sevgili'nin uzun peçelerini hiç ummadıkları anda başlarında üzeri hem açılır, hem de kendilerini örter halde buluyorlardı...

"Mucize" ile "gösteri" arasındaki devasa yarık, belki kelebek kanadından da daha naif bu epifanik titreşimde asılıdır. Mucize ile inzal olan duyusal görüş, Sevgili'nin aslından ya da zatından haber taşımaz, ya da taşısa bile biz onu ancak Sevgili'nin isimleri ve sıfatları vadisi üzerinden görür, ona tanık oluruz...

Gördükçe "mutmain" olmanın sınırı, imkanı var mıdır?

Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey; gösterilenin görünür olduğundan itibaren artık sınırlandırılmaz, geri alınamaz hatta öldürülemez bir biçimde abanarak aramıza karıştıdır.

Her yeni "görülen", sizi biraz daha evriltir, bu yüzden "kendiniz" dediğiniz şey, aslında sürekli yapılan şey demektir. "Göz" var olmaya devam ettiği sürece, sabit anlamda bir "kendisi" tanımı da kalmayacaktır elimizde avucumuzda...

Ama öte yandan hikayeye kulak verecek olursak, Hz. İsa'nın sofraya isteyici arkadaşları adına Rabbe dua edişindeki vurgu; onlara görünecek sofranın "geçmiş ve gelecek için bir bayram (ıyd), bir delil (ayet) olması" niyeti üzerinedir (Maide, 114). Sofrayı görmek, peygamberin duasına göre, Sevgili'den inzal olacak bir nevi bayram, bir nevi işaret anlamındaydı...

Görmek; onların nazarında, gözün bayramı, deliliydi...

Oysa Gösteren Zat, görenlerin mutmain olmayacağını, en azından bir müddet idare ettikten sonra, evvelki taleplerinden vazgeçip yeni tatminsizlikler içine düşeceklerini biliyordu. Nitekim; takip eden 115.

ayetde, bu nimetin kendilerine verileceğini söyleyen Rab, nimete saygısızlık edenleri bekleyen bir azaptan da söz edecekti (Maide, 115).

Sevgilinin işareti/göstergesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki bu büyük bayram sevinci kısa zamanda, Sevgili'nin aslına ulaşmaya niyet edenleri yoldan çıkarıp kendisine ram edecek kadar çekiciydi... Bundan sonrası yol almak değil, yol alamamak olacaktır... Ne yazık!

Gösterdikçe gizlenen, açtığını sandığımız sürece kapatan, örtünen, gizlenen bir Sevgili'yle karşışarşıyaydık neticede...

İşte Maide Suresi bize; görmenin hazin bedelinden söz eder...

“Göz”, sevgili'nin imgesini tutup bırakmamak ve alkoymak konusunda, çoğu kez ellerimizden ve ellerimizin tuttuğu edavattan daha cabbar ve daha maharetli çıkar. Göz; sürekli bayram etmek ister, orada ve ne zaman baksa hep elinde avucunda hissetmek, emin olmak ister, hapsetmek, tutmak, bırakmamak... Güzele takılıdır göz...

Epifanik bir bilmece gibidir bu; göründüğünü zannettiğimiz anda gizlenen, ancak ridalarıyla, örtü ve perdeleriyle zuhur eden, medcezirli bir öngörülemezlik üzerine kuruludur O'nun “görünen görünmezliği” ya da “görünmeyen görünürlüğü”...

“Mucize” ile “gösteri” arasındaki devasa yarı, belki kelebek kanadından da daha naif bu epifanik titreşimde asılıdır. Mucize ile inzal olan duyusal görü, Sevgili'nin aslından ya da zatından haber taşımaz, ya da taşısa bile biz onu ancak Sevgili'nin isimleri ve sıfatları vadisi üzerinden görür, ona tanık oluruz... Gösteri ise, bir resim çerçevesi kadar kenarlıklı bir şeydir. Orada tezahürden sözetmek mümkün değildir, gösterinin ardıl anlamı yoktur. O, “şey”dir, objedir, görüldüğü halde aslında yoktur.

Oysa ki sevgiliden gelen hemen her haberin, hatta işaretin ve hatta rivayetin dahi âşıkın nezdinde, büyük bir önemi vardır. O'ndan gelen her haber gelmiş geçmiş kaderlerimiz üzerine bir bayram sevinci gibi yayılır. Ama dereceler halinde gelen bu nimetler sil-

silesi aynı zamanda aşk yolunda meşakkatler, imtihanlar da demektir... Bir adamın, çok sevdiği nişanlısının hiç cebinden çıkarmadığı resmine olan bağımlılığındaki gibi içler acısı bir saplanıştır bundan sonrasındaki... Bunu kof bir yergi olarak zikretmiyorum. Hatırasına bile seve seve bir ömür bahşedilen Sevgili'nin, aslına dair bildik bir yolumuz yoktur ki! O, kalplerde, dipte ve suretsiz olarak bizi kendine aşık etmeye devam edecektir...

Yanılmaya, oyalanmaya ve unutmaya en yatkın imkanımız olarak “göz”, sevgili'nin imgesini tutup bırakmamak ve alkoymak konusunda, çoğu kez ellerimizden ve ellerimizin tuttuğu edavattan daha cabbar ve daha maharetli çıkar. Göz; sürekli bayram etmek ister, orada ve ne zaman baksa hep elinde avucunda hissetmek, emin olmak ister, hapsetmek, tutmak, bırakmamak...

Güzele takılıdır göz...

Güzel Kimdir?

Annem'in son çizdiği resimlerden birisi; “Mısır Sürünü”nde Meryem Ana”...

Bunu benim için çizdi. Tam karşımda oturuyor dokuz aydan beri. Hz. Meryem hakkındaki okumalarıma destek kabilinden. Yıpranmış giysileri, başındaki yırtılmış çarı ve çarın altından hafifçe çıkmış kestane rengi kakhülü, kucağında bebeği... Ve elleri, elleri her zamanki gibi çocuğunu dikkatlice tutuyor, parmak uçları birer zambak yaprağını andırırken, gözleri yarı kapalı yarı açık ve bu haliyle hafif Latin esintisi yalamış kalemin ucunu diyorum resmi seyrederken...

Bu, annemin zihnindeki Meryem. Hep böyle olur ya, herkesin içinde kendince çizdiği bir Meryem, bir sevgili durur...

Takriben iki yıldır, Hz. Fatıma'dan sonra Hz. Meryem'in etrafında dolanıyorum. Kutsal kitaplar, kutsal rivayetler, hikmetli hikayeler, tarihlerden tutun da ninnilere, masallara kadar hemen her hatıra üzerinde eğleştim... Sadece ayak izlerini sürebilmek için. Bakmadığım Rönesans resmi, elime alıp da evirip çevirmediğim Meryem Ana İkonu, madalyonu kalmadı bu süreçte. Suretler! Görsel suretler, ah! Her biri de birbirinden farklı duruyor.

Suretler üzerinden gidince, tek ve sabit bir Meryem kalmamakla birlikte, kendim için ayırdığım yirmi

adet Meryem figürü arasında, “alın” ve “eller” dışında, birbirini aynen tekrar etmiş hiçbir Meryem kesiti yok! Beni en çok etkileyen Meryem Ressamı, Zurbaran... Ama onun tablolarında da tıpatıp aynıyla tekrar edilmemiş bir surettir, Hz.Meryem...

Bu, resamlara has bir kafa karışıklığı mıdır dersenez... Güler geçerim size. Zat'ın, suret üzerinden zaptedilemeyeceği/hapsedilemeyeceği hakikatini hatırlatırım...

Ki bu hatırlayış; koca ve kederli bir yarığı da işaret edecektir, birlikte üzülebiliriz buna: Mana ve madde ikiliği...

Resim sanatında “dikey” ve renkler-suretler üzerinden gerçekleştiğini söyleyebileceğimiz sanatçıya has kreatif coşku (colour), mesela, yazınsal sanatlardaki “yatay” ve daha çok desen-anlamlar üzerinden gerçekleşen eforla (design) karşılaştırıldığında da bu çıkacaktır karşımıza:

Suretin maddeye bürünmüş, bir anlamda katılaşmış, donmuş haliyle... Ruhun; içe kaçıcı, saklanıcı, uçucu, ancak anlam ve işaretleri üzerinden ayak izlerini takip ettirici hali...

Annemin resim üzerinden kurmaya çalıştığı Meryem maddeye, benim yazımsal çabayla kelimeler üzerinden kurmaya çalıştığım Meryemse daha çok anlama tekabül ediyor. Resim ya da imge, “zahir”e taşmayı istedikçe, kelime ya da anlam “batın”a kaçıyor... Bununla birlikte “Madde, manadan aşağıdadır.” demediğimi de zikretmeliyim. Hatta bu bir seçim bile değil, bence kaderdir, tıpkı rüyalarımızı kontrol edemediğimiz gibi, sanatta da kurgunun en maskesiz diplerinde kontrolsüzce parlayan bir “öz” vardır. Bu, sizi siz kılan bir “iç”tir... Ya da paradoksal bir şekilde, “siz” diye bir şeyin aslında olmadığını da acıyla fark edeceğimiz bir eşik...

Beden-Sonuç İlişkisi...

Geçtiğimiz ay, Amargi’de Aslı Ertürk’ün çektiği “Beden-Sonuç İlişkisi” adlı bir film seyrettik kadınlarla. “Beden-Sonuç” ismi, sıradan bir isim değil. Tıpkı “Neden-Sonuç” bağlantısını andırıyor. Gerçi günümüzde “neden” denen şey artık anlamını kaybetmiş durumda. Hem nedeni hem de sonucu, beden’e yani görüntüye, yani imgeye indirgemiş buzul bir dünyada yaşıyoruz artık. Markalar birer harf gibi veya cümle kurmaya bile gerek yok, “imaj” denen yönetsel ağın içindeki piyonlarınız sadece... Hemen

herşey gösterge; herkes herkesi, taşıdığı aygıtından tanıyor. İnsanlar, çağdaş ikonalar üzerinden, modüler olarak tekrar ettirilen “tıpkısının aynısı” görüntüyü elde edemezse, psikolojik bunalıma giriyor, gençler “benzeyemedikleri” için intiharını bile düşünüyor. Aynılaştığımız kadar, rahatlayabiliyoruz.

11 yaşındaki güzelliğine çok düşkün yeğenim, annesinin şikayet ettiğine göre; sık sık kendisini kusturuyormuş. Bu çocuk, henüz dört yaşındayken, bana ne zaman rejim yapmaya başlayacağımızı sorardı. Komik bulurdum bu lafları o zamanlar... Şimdilerdeyse otuzbeş kilo ve “şişko” olduğu için, kendisini kusturan “hasta” bir çocuk... Onu “hasta” ve “şişko” haline getirense, çepeçevre kuşatılı olduğu faşist çember... Kadın imgeleri üzerinden devam ettirilen “sıfır beden” dayatmacası, Aslı’nın filmi “Beden-Sonuç İlişkisi”nde, kısa bir belgesel olarak sunuluyor bize... Basbayağı; yeni ırk tanımlaması da diyebileceğimiz bu öngörüye göre, “kadın şişmanlığı”; “çirkin” ve “iğrenç”e dair yeni tanımlamanın içeriğini de kaplayıveriyor. Hem de o kadar titiz bir kantarla ölçülüyor ki çağımızda “normal”lik; 100 kilo olmanızı artık kimse beklemiyor, 35 kilodakiler bile “hasta, anormal, iğrenç ve ölümcül” bulabiliyor kendisini... Çoğu mağaza 40 bedenden yukarı giysi üretmiyor, kadınlar 51. kilodan sonra büyük bedendir artık. Bir sağlık sorunu olan obezite’den bahsetmiyoruz, kadın normalliğini, “sıfır beden” üzerinden dayatan yeni ırkçı sistemden bahsediyoruz...

Suretin maddeye bürünmüş, bir anlamda katılaşmış, donmuş haliyle...

Ruhun; içe kaçıcı, saklanıcı, uçucu, ancak anlam ve işaretleri üzerinden ayak izlerini takip ettirici hali...

Resim ya da imge, “zahir”e taşmayı istedikçe, kelime ya da anlam “batın”a kaçıyor...

Aslı Türker’in filmi, politik bir filmidir... “İdeal ve Normal Kadın İmgesi”ni yakın markajdan eleştiriye tutan, antifaşizan bir söylem başlangıcıdır.

Niçin başlangıç diyorum? Zira kadınların “iğrenç” üzerinden yüksek sesle konuşmaları her zaman yürek isteyen bir iştir de ondan... Nitekim Aslı’nın belgeselinde süren iç konuşmalar, bunun en bariz örneğidir. Şişman, çirkin ve dolayısıyla anormal ilan edi-

len kadının, yaşadığı mikser dayatması altında geçirdiği mitoz bölünme... Konuşacak ve derdini paylaşacak (çünkü bu ayıp ve utanılması gereken bir şeydir) kimse olmadığı için kendi içindeki "ben"leri üzerinden yaşadığı iç konuşmalar bunlar... İğrenç kişinin kendi içinde yarılarak, çoğullaştırdığı "ben"leriyle beraber, bir an evvel "gitmek" arzusu... Tüm bunları söyleyebilmek, açığa çıkarmak elbette kolay değil... Bu yüzden bir başlangıç diyorum Aslı Türker filmine... Bachmann'ın söylediği gibi; faşizm için yanı başımızda patlayan bombaları beklemeye gerek yok. Faşizm, kendi içimizde, ben'lerimiz arasında başlıyor önce...

Hitler'in arı ırk harasında özenle üretilen sarışın ve atletik damızlıklar teorisini, ne kadar da uçuk kaçık bulurduk geçen yüzyılda... Oysa milenyumda, kadınlar üzerinden yaşadığımız "Beden-Sonuç" faşizminin yanında çerez mesabesinde kalıyor Hitler'in "temizlikçi" faşizmi...

...

Resim veya ikona hiç fark etmez, suret üzerinden manaya yol alabildiğim sürece, Şark'a dair o kadim "resim korkusu"ndan sıyrılabiliyorum... Suret, ardındaki manaya taşıyamıyorsa beni, ne yazık ki korktuğum başıma geliyor ve orada buz tutuyorum, donuyorum, hapsoluyorum...

Kristeva'nın "Gülümseyişler Çarkı" adını verdiği Da Vinci tablosuna bakıyorum. Orada Hz. Meryem, annesi Azize Hanne, oğlu bebek İsa ve küçük bir kuzu var. Her biri de ne kadar sakin, dupduru bir tebesümle çizilmişler... O aydınlık suretlerin işaret ettiği ardıl mana, Tanrı'nın merhamet ve sonsuz sevgiye dair tüm isimlerine yolcu edebilir sizi... Resim veya ikona hiç fark etmez, suret üzerinden manaya yol alabildiğim sürece, Şark'a dair o kadim "resim korkusu"ndan sıyrılabiliyorum...

Suret, ardındaki manaya taşıyamıyorsa beni, ne yazık ki korktuğum başıma geliyor ve orada buz tutuyorum, donuyorum, hapsoluyorum...

Birbirinin aynısı olarak imal edilmiş günümüzün ruhsuz bedenleri, genelde "insan"ı özelde "kadın"ı, değer olarak sıfırlama öğretisine koşuyor...

Bu yüzden, iyi ki "tek Meryem"i yok ressamların diyorum... Gözüyaşlı Annesi ve Mecdiyeli Meryem'e son sözü; "Beni bırak, dokunma, alıkoyma" (noli me tangere) olan İsa Peygamber'in ne demek istediğini bir kere daha düşünüyorum... "Allah içiniz ve O'na dönücülerdeniz" hikmetini anlatan Yasin'i Şerif'i... "Kendinizin değilsiniz." diyen Saint Paul'ü...

...

J. Bentham'ın yıllar önce ideal hapisane mimarisi olarak dizayn ettiği "panoptican", bugün artık günümüz imaj yöneticilerinin mahareti sayesinde, hepimizi birer "görsel köleliğe" mahkum etmiş durumda. Şeffaflığın ve her an izlenebilirliğin kusursuz bir çember gibi hepimizi kuşattığı bu modüler sarnıç, görüntü üzerinden hepimize benzeşmeyi-aynılaşmayı-tekillleşmeyi dayatıyor.

"Mahrem" ve "iç" kavramlarının berhava edildiği bu süreçte her şeyin üzerindeki örtüyü bir an evvel, hoyratça kaldırmaya hevesli politik dayatmanın baskısını, kendi örtülerimin (mahremiyetimin) üzerinde de hissediyorum...

Doğum tarihi ve doğum yeri bilgilerimden, derimin, saçımın ve gözlerimin rengine kadar tabi tutulduğum bu acımasız krematoryum sorgusu, tıpkı bir otopsiyi andırıyor.

Onun teşrih masasında, hepimiz edilgen hatta ölgünüz... Neşter darbeleri, bizi her seferinde biraz daha görünür kılmanın davetkarlığını zikreden şarkılar eşliğinde yürüyor. "Evet, seni göstereceğim, sen de görüneceksin bundan sonrasında." diye söylenirken, kesip doğrayan, yardığı, deştiği vücut boşluklarını kusursuzca arındıran bir cellat kadar sakin...

Gözükmek artık hayat memmat meselesidir.

Varolmanın anlamı, görünebilmeye denk düştüğü sürece bu tavizsiz baskı, mengenesini darlattıkça daraltacaktır...

Geçtiğimiz günlerde ünlü bir politikacının başı örtülü eşi, başını açmaya karar verişini şöyle özetliyordu: "Kimsenin beni başörtümle görmediğini, görmek istemediğini fark ettim..." Başındaki örtüsünü görünüp fark edilme konusunda ciddi bir engel olarak hisseden bu hanım, aslında geç denebilecek bir zamanda yaşıyordu "görselliğin travmatik baskısı"nın... Örtüsüne veda ettikten sonra daha bir görünür olarak huzura erişip erişmediğini bilmiyorum.

Ama, hepimiz aynı arı kovanının içinde değil miyiz? Hepimizi farklı derecelerde incitmiyor mu “görünbilme” telaşı...

“Gülümseyişler Çarkı”...

Da Vinci'nin; Azize Hanne, Hz. Meryem, Bebek İsa ve Kuzu'yu resmettiği “Azize Anna” adlı tablosunda kucak kucağa oturmuş kutsal kadın simgelerine göz gezdiriyorum yeniden...

Veya, Da Vinci'nin British Museum'daki eskizlerinden sevimli “Madonna ve Kedi” çalışması... Burada da yine kucak kucağa Hz. Meryem, Bebek İsa ve harika bir kedi şeklinde tezahür eden “içten sevgi” ve “merhamet” figürlerinden yola çıkarak, onlardaki huzurlu tebessümden kendime bir bellek çıkarmaya çalışıyorum...

Zorlanıyorum...

Görsel mikser, öyle acımasız bir dayatma ki; hafıza, bellek, hatıra gibi hemen her söz, modası geçmiş, bir an evvel tavan arasına kaldırılması gereken şeyler. Haz ve hız esas olan. Tüketmek, ele geçirmek, yutmak ve denemekten geçiyor küresel gözün öğütleri...

Halbuki dinimi yaşama iddiası ve bilinci, bana bu tabloların işaret ettiği alçakgönüllülük, merhamet ve huzura dair bazı emareleri bahsedebilmiş olmalıydı. Belki de Havarilerin yukarıda bahsettiği “mutmain” olmaklıkla ilintilidir, içine hapsoldüğüm görsellik dayatmasının yol açtığı bu travmalar... Her şeyi gördüğü halde bir türlü tatmin olmayan gözün ağır yanılgısıdır sözünü etmeye çalıştığım...

Mahcubiyetinden, (terminolojik olarak söylersek) “hicab”ından sıyrıtılmış örtünün adı, artık “türban”dır bu kertede... Dost düşman herkesin, gördüğü ilk anda hemen gardını tuttuğu bir ikona'ya dönüşmüştür artık örtülü kadın fotoğrafı... Örtü, mucizevi bir tezahür değil, kof bir gösteridir ne yazık ki “türban” haline geldiğinde. Hem saldırı hem de savunma, bu ikonadan içebilecektir hayat suyunu. Aygıt ve im olarak o kadar önemlidir ki “örtü”, artık ne onu taşıyan kızdır özne olan, ne de onun sonsuzluk niyetiyle çıktığı yoldur mühim olan...

“Görsel Politika”nın nazarında “türban”, ne onu taşıyana bakar, ne de onun tevhidi ardıl anlamlarına...

O, artık tüm içkin ve uzam anlamlarından kopuk, kesik, kendinden menkul olarak yol açtığı beğeni ve

nefret koridorlarında, kah konfetiler kah yuhalamalar arasından geçen, gidendir...

Geçen, giden...

Oysa örtümün bana ve sizlere, cenneti hatırlatmasını, ben de isterdim... ■

Mahcubiyetinden, (terminolojik olarak söylersek) “hicab”ından sıyrıtılmış örtünün adı, artık “türban”dır bu kertede... Dost düşman herkesin, gördüğü ilk anda hemen gardını tuttuğu bir ikona'ya dönüşmüştür artık örtülü kadın fotoğrafı... Örtü, mucizevi bir tezahür değil, kof bir gösteridir ne yazık ki “türban” haline geldiğinde. Hem saldırı hem de savunma, bu ikonadan içebilecektir hayat suyunu.